

alle venner af kvindesagen om at yde deres hjælp til at skaffe bladet nye abonnenter. I disse retskrivningsforvirrede tider har vi ikke ment at burde påtvinge vore medarbejdere nogen bestemt retskrivning; men enhver får sin anvendt, således at retskrivningen altid står for vedkommende forfatters regning.

Pryglestraffen.

Den forhandling, der har været ført i tinget om forslag til lov om „anvendelse af legemsstraf i visse tilfælde o. s. v.“ er sikkert bleven fulgt med den største interesse af de kvinder, som i sin tid gav anledning til en adresse om „sikring af kvinders liv og ære på alfar vej“, der viste sig at give Udtryk for en dyb harme i hele befolkningen, idet den paa mindre end 3 uger fik 182,000 underskrifter og med lethed kunde have fået en halv million, om vi ikke havde troet at burde afslutte indsamlingen af underskrifter, mens rigsdagen endnu var inde.

Der var blandt de kvinder, som satte adressen i gang, forskellige meninger om midlerne og vejene, og disse forskellige meninger kom ogsaa til at give sig udtryk i adressen, men men om ét var vi alle enige: at der var nød påfærde! Ogsaa blandt adressens underskrivere var der meget forskellige meninger. De sendte ofte et par ord med, når de indsendte adresserne fulde af underskrifter, og i disse ledsagende Ord anbefalede så forskellige ting som: livsvarig indespærring, dødsstraf, oprettelsen af hjem for dårer og prygl.

Når vi idag ønsker at gøre lidt rede for kvindernes mening om det foreliggende lovforslag, så tror vi nærmest at føre tale paa de jyske kvinders vegne, som gav anledning til hele adressen — de, som ser anderledes paa sagen, maa selv komme frem med sin mening.

Først må vi bringe den højtærede justitsminister vor oprigtige tak, fordi han i det hele har taget denne sag op og forstået, at der måtte gøres noget. Mest af alt vil vi takke for de sidste to linjer i § 5: „At handlingen er foretagen i beruselse, bør ikke udelukke anvendelse af legemlig revselse.“ At man begynder at komme lidt bort fra den

sørgelige skæbnesvangre anvendelse af straffelovens § 30, hvorved fuldkab betragtes som en formildende omstændighed, så at en mand blot har nødig at drikke sig fuld for delvis ustraffet at kunne begaa de værste forbrydelser, det kan kun glæde os kvinder, som ser, at en uendelig stor del af samfundets ulykke og den del, som gaar mest ud over kvinderne, kommer af Drukkenskab, og derfor har ondt ved at forstaa, at man vil sætte en præmie paa fuldkab ved at betragte det som formildende omstændighed. Kun må vi beklage den sidste halvdel af sætningen „når gerningsmanden ikke helt har manglet den til straf fornødne tilregnelighed“. At det er en formildende Omstændighed, at „gerningsmanden mangler den til straf fornødne tilregnelighed“ er en selvfølge, vel at mærke, naar han ikke selv har bragt sig i den utilregnelige tilstand. Vidste en mand, når han drak sig fuld, at han kom til at svare til de gerninger, han foretog sig i beruselse, tog han sig nok noget mere iagt.

Der er en ting i dette lovforslag, som vi Kvinder maa gøre indsigelse imod: at voldtægt sammenstilles med „voldshandlinger, der medfører betydelige smerter eller længere sygeleje“.

Kun en kvinde forstaar tilfulde, hvilke navnløse rædsler denne forfærdelige forbrydelse indeholder, manges moder kunde bedre udholde, at hendes datter blev dræbt, end at hun blev voldtægt, og vi kvinder kan på ingen måde føle os tilfredsstillende af en ringere straf for voldtægt end for mord. Der er i tinget sagt mange ord om, at man bør være human og ikke straffe forbryderen, men søge at forbedre ham, og at man bør opdrage børnene bedre o. s. v. Det kan alt være meget sandt, og tilbøjeligheden til at øve voldtægt beror vel paa en eller anden abnormitet, som ikke udelukker, at der kan findes gode spirer hos forbryderen, der kunde udvikles i ham gennem et opdragende arbejde, men det samme kan vel siges om enhver anden forbryder. Og saalænge der overhovedet gives straf for forbrydelser, bør der være samme straf for voldtægt som for mord, fordi det er to fuldstændig sideordnede Forbrydelser. Det var det, der vakte den store harme i befolkningen ifjor, at man så, at der ikke af dommerne blev taget med tilstrækkelig alvor på den sag. Den ene frygtelige voldtægtsforbrydelse blev begaaet efter den anden og blev kun straffet med lidt vand og brød, allerhøjest med lidt strafarbejde. Den